

Diplomová práce „Náboženství židovského obyvatelstva a žité židovství v době normalizace v Praze“ nejprve vysvětluje historické postavení Židů od jejich příchodu do Čech a Moravy až do doby první republiky ze strany politické, společenské i sociální. Zároveň jsou v práci zachyceny prvky antisemitismu, které židovské obyvatelstvo bolestným způsobem zažívá od nepaměti. Část věnovaná období protektorátu Čechy a Morava je především postavena na svědectví lidí, kteří prožili holocaust a byli oběti výjimečného zločinu svým konkrétním pojetím, provedením a rozsahem. Další kapitola hovoří o návratu Židů z koncentračních táborů, osvobozeneckých armád nebo ilegality a je svědectvím nejen z literatury, ale i z přímých rozhovorů respondentů nebo přeživších. Práce popisuje cestu k obnově židovského náboženského života, tradic a rituálů v naší zemi. Dotýká se politických procesů v 50. letech, které se projevovaly jako silně protižidovské. Následně 60. léta ukazují období přehodnocení oficiální politiky, mimo jiné i s tím, že židovské záležitosti se staly legitimní tématy. Kapitola věnovaná postavení Židů v normalizaci dokládá, co tento státní systém přinášel pro celou společnost a jaký dopad měl na židovské obyvatelstvo. Co postačilo k obviňování Židů ze sionistického spiknutí, jakým způsobem prováděl stát státní antisemitismus, jak probíhal státní dohled nad židovskými náboženskými organizacemi. Diplomová práce prokazuje, že komunistický režim v tehdejší Československu masově porušoval lidská práva, byl cíleně zaměřen proti židovskému obyvatelstvu a to kvůli jejich původu, obviňoval Židy ze sionistického a imperialistického spiknutí, které proklamoval veřejným způsobem.